

LBRIS

We know
books

Nyíró József
Madéfalvi veszedelem

Editura KEDVENC Kiadó

Székelyudvarhely 2022

ISBN 978-606-9633-21-2

E mű részleteinek vagy teljes egészének közlése bármilyen médiában a kiadó írásbeli engedélye nélkül tilos és büncselekmény a hatályban levő törvények szerint.

Reproducerea parțială sau integrală a ediției fără acordul editurii este interzisă și va fi pedepsită conform legilor în vigoare.

© Nyíró József jogutódai, 2022

Megrendelhető:

0744-505331

0744-611095

E-mail: kedvenckiado2012@gmail.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Nyíró, JÓZSEF

Madéfalvi veszedelem / Nyíró József. - Odorheiu

Secuiesc : Kedvenc Kiadó, 2022

ISBN 978-606-9633-21-2

821.511.141

I.

Soha ilyen szép tavaszra nem ébredt Erdély, a félelmes föld. Egyetlen éccaka bomlott ki Szebenben is a sok virág, fű, zöld levél a fák-ból. A fogarasi havasok, a Hohe Rinne csúcsa elveszett a nap tűzének szédületében és a virággor-felhőknek színes derengésében kápráztak a zegzúgos, salétromos, vén szász házak, s a Jungerwald, a Goldtal örömben megfutamodott fái bokáig álltak a szépségben, a várfalak szürke kövei felvidultak, az őrtorony strázsái mosolyogva minden pillanatban odakiáltották a Grosser Ringen hullámzó szerelmes fiúknak, pirosra érett orcájú, kacagó fruskáknak: – “Juhhél!... Hollarijuhhél!”...

Néha kis csoportok állottak meg a Bruckenthal-ház ablakai alatt és pattogó dalocskákkal csalták az ablakhoz kedvencüket, az új bárónét és addig nem nyugodtak, míg a nyúlánk, szőke szép asszony néhány szál virágot nem dobott közibük. A tér fekete volt a hullámzó tömegtől. A főkormányiszéki palota előtt órák óta rendületlenül állottak a komoly szász polgárok és céhek szerint elosztva várták, hogy vége legyen az ünnepélyes szertartásnak, amellyel beiktatják a tartományi kormányzó székbe a szászok nagy fiát, a báróvá emelt Bruckenthal Sámuelét. Minden szónál óvatosan körülnézve, titkolózva, széles nemezkalapjuk alatt megbújva beszélgettek. Minden porcikájuk remegett az örömtől, de azért fegyelmestetten, csak félszájjal hunyorgattak oda egymásnak:

– Mától kezdve mi vagyunk az urak Erdélyben!

A szemek felszikkasztak, az atyafiak boldogan terültek szét, az egyik hórühorgas atyamester felkurjantott:

– Ideje volt!

– Elment az esze, Herr Möringer! – néztek rá rosszalólag a többiek. – Nem látja, hogy idegenek jönnek?

Tagbaszakadt férfi és egy csórészájú, papforma került a kormányzó szék kapuja elé, de az ór útjokat állotta. Nem lehet az ünnepséget senkinek megzavarni.

– Én csikszéki Lázár Imre vagyok, a fogalmazó úr édes bátyja! – erőltette a dolgot a vállas, kemény ember, de a strázsa félrehá-
5

totta az útból, mert már jöttek is az urak. Elöl Buccow, a főgenerális, a teljhatalmú királyi biztos, mellette a püspök, Bajtai uram, balján az új kancellár, utánuk a tanácsos urak magyarok, szászok vegyesen.

A két székely a falhoz szorult. A tömeg kiegyenesedett, a hórihorgas Möringer intett és kurtán, pontosan felharsant háromszor a "Hoch!". Azzal félrevonultak, hogy a hintók előállhassanak.

A nagy urak mögött, a sor végén ott ünnepélyesedtek a főkormány-
széki tisztviselők: jegyzők, titoknok, aktuárius, fogalmazók, írnokok és más vékonytekintélyű uracsák. Egyikükre rákurjantott a csórészájú, papformájú jövevény:

– Szerusz, Lázár Pista!

A megszólított kedvetlenül vált ki a sorból.

– Ti vagytok?... Ejnye, be rosszkor jöttetek!

– Miért? – sötétedett el a bátyja. – No szépen fogadsz!

– Nem azért! – vörösödött a legény. – De éppen most lesz a tisztelgés az új kancellárnál. Oda kell mennem! Nem maradhatok ell... Nagy baj volna, ha nem hoffiroznék az új kancellár előtt! Nem is jó reá gondolni!... Ti addig tegyétek kényelembe magatokat a szálláson, vagy várjatok meg itt fent a szobámban!... Úgy-e nem haragusztok!

A papforma végigítelte a legényt és csalódottan társához fordult:

– Mehetünk haza Csíkba, te Emri!

Társa ráfűrkészett a zavart, díszbe vágott fiura és ő is leejtette súlyos fejét.

– Igazad van, Péter!

A hintók elgördültek, megegyeszer felcsattant a "Heill", de utána mintha elvágták volna a szászok száját, néma elképedés és harag morajlott végig a tömegen. A három székely is odanézett és látta, hogy a magyar urak hintói tüntetőleg tovább robognak, nem állanak meg az új kancellár háza előtt. Herr Möringer utánuk rázta az öklét:

– Verfluchte Bandal!... Arcul ütötték a szász nemzetet!

A tömeg nem szólott semmit, csak fekete arccal, némán szétosz-
lott. Olyan fenyegető volt ez a némaság, hogy a három székely bel-
crázkódott. Lázár Imre megvetőleg odahajította öccsének: – "No,

a magyar urak bő helyet hagyának neked a hoffirozásra!" – és azzal faképnél hagyta.

– Ne felejts itt, Emri! – rugtatott utána a pap is.

A megszegyenített fiú sóhajtott és elszédelt az ünneplő, hódoló urak nyomába.

A pap valahogy megjuhászította felindult társát.

– Te most jere velem!

– Hová?

– Csak ide fel a palotába, Kemény László gubernátor úthoz!... Hiszen hírt kitudni jöttünk!

– Akkora úrhoz? – vonakodott a másik.

– Jere csak! – vonszolta magával a pap. – Nem akkora úr az már!

Fialélek se volt, kitől megkérdezzék, merre kanyarodjanak a széles folyosón, de nem is kellett, mert jól ismerte a pap a járást a palotában, de még ő is meglepődött, mikor látta, hogy a vaspántos cserfa ajtó elől is elszökött a hajdú csuda látni.

Inkább csak próbából taszított egyet az ajtón a pap, de szinte a föld alá süllyedtek, mikor látják, hogy a trónusszerű stallumból emelkedik előjük a gubernátor.

– Mit keresnek itt kendtek?

A pap kinyögte, hogy ő Zöld Péter volna, a csíkszentléleki plébános, veleálló társa pedig nemes Lázár Imre úr, a szék jegyzője, a fogalmazó bátyjaura. Éppen csak kicsit csudálkozni akartak a palotában és eszük ágában se volt, hogy a kegyelmes urat itt találják, de gráciáját kénik, mert megvallva őszintén, valami istálnivalójuk is volna...

– Akkor rossz ajtón jöttek be, – kacagott fel keserűen Erdély ura, – mert én már se nem kapok, se nem adhatok senkinek se gráciát! Halott ember vagyok én már, fiaim, akit holnap búcsúztatnak!... És éppen a székeiyek miatt...

Az eleveneszű pap mindjárt tudta, hogyan kell hozzáérni a fájó sebhez, hogy igazat jajgasson.

– Nagy jó urunk, egyetlen oltalmunk! – tárta szét magát alázato-

san a gubernátor előtt. – Egy életem, egy halálom, de én ápertén bevallom, hogy mi fürkészni jöttünk. Sok rossz hír jár arra felénk, hogy a felséges királyné felakarja állítani a szélybeli katonaságot a székelyekből is és meg akarják fosztani régi szabadságától a nemes székely nemzetet. Igaz volna mindez?... Igaz volna, hogy Kegyelmes uramnak azért kell nyugdíjba mennie, mert a székely határország szervezését a rendek megkérdése nélkül nem helyeselte és nem akarta kezét kinyújtani ősi jogaink és régi kiváltságaink lerontásához?... Igaz volna, hogy Buccow generális és az új kancellár együtt azért jártak meg Bécsset, hogy elhozzák onnan a mi szemfedőnket is?... Hogy ezért nevezték ki a generálist a főkormányzék elnökévé?

A nagyúr rétovázott, veséig belenézett a két emberbe; de a pap összefogta előtte a kezét:

– Az Istenre kérjük, bátran szóljon előttünk, kegyelmes urunk! A sorsunk, a jövődönk függ attól, hogy igazat tudjunk!

A bukott kormányzó sajnálta megölni a pap szavaiból kicsengő kicsi reménységet, de meg kellett tennie. Keményen végignézte a két embert, s megdönthetetlen, egyenes szóval kimondta:

– Igaz!

A székelyek magukba roskadtak, mintha fejszével sújtotta volna le. Aztán némán kitámolyogtak az ajtón.

A gubernátor úr is visszazökkent a székre, az előtte kiterített felséges írásra, melyben a szentséges királyné közli vele, hogy ha önként nem távozik helyéről, “absque omni, vel remunerationis, vel gratiae regiae mentione jubiláltatik és tiltatik, hogy se titkon, se nyilván Őfelsége szolgálatát ne impediálja”...

Palotája ünnepi termében fogadta az új kancellár a tisztelgéseket. Szépművű viaszgyertyák égtek az ezüst tartókban, luszterek, vastagok és cseppentett-fehérek, mint egy ártatlan gyermek kezényele, szikrázott a sok ezüst mindenütt és a nehéz, intarziás szekrények tiszta ragyogásán meglátszott a lehelet is.

A feje se mozdult az új kancellárnak, mikor számba vette vendégeit, de egyetlen futó pillantással meglátott mindent és mindenkit. Tudatos, higgadt, sima és szerény maradt mindvégig. Az ész és önuralom művésze. Az örömtől eltérébélyesedett szászokat keze titkos szorításával kapcsolta méginkább magához. Buccow, az új királyi biztos mereven állott mellette, mint a bálvány és gögösen sújtott le a szemével a kis magyar tisztviselőkre, kik szerényen félrehúzódva vártak sorsukra, mint megtűrt idegenek. Lázár Istvánnak még a szája széle is elfehéredett a dühtől és átkozta a percet, mikor ide betette a lábát. Setéten füstölt a feje és csak elhült, mikor a kancellár udvarlásukra odavetette a fenyegetést:

– Ne feledjék a magyarok, hogy ki mint alkalmazza magát, úgy veszi hasznát!

– Bravó! – nevetett fel dűrván a generális.

A néhány igénytelen, kis magyar lesújtva tartotta a hátát, hogy felragasszák rá a nagy uraknak szóló üzenetet. A Lázár István arca sötét pirba futott és kereste a szót, hogy visszavágjon, de a csipkés, bársonytérdradrágos, puhaléptű inas már kitérte az asszonyház ajtaját:

– A méltóságos báróné!

A megalázott székely fiú odabámult és – mintha megfényesedett volna az ünnepi szála... Mintha angyal lépett volna be... Magas, tiszta, elérhetetlen, szép angyal. Mohó nézéssel nézett meg mindent rajta: a gyöngyökkel kirakott pártát, a kilenc aranybogláros hajnyomtatót, fülbevalóit, királyszín virágos atlaszát apácavarrás-arany csipkével, nagy, régezüst csipkéjű előruháját, finom cipellőit. Hallotta, hogy a generális hozatta Bécsből baráti ajándékkal, de a szíve féltékenyen tiltakozott,

hogy sejteti se merje és önkéntelenül előbb lépett, de az inas a kancellár titkos intésére már kitért a mögöttük az ajtót:

– Az urakat a kisterembe kérem!... Ott van terítve!

– Kutyaóiba nem megyünk! – sziszegte Lázár István az újabb megszegegyezésre és felvetett fővel kifordult az ajtón.

Társai leforrázva kullogtak a nyomában.

A püspök mentegetőzve szintén búcsúzott, hogy szigorú jejuni-um van, nem maradhat, mert holnap bokros teendői vannak, Kemény László úr, a gubernátor búcsúzni akar.

A hír kellemes feltűnést keltett a szászok között.

– Ma küldötte el Bécsbe nyugdíjazási kérvényét! – tudta a püspök. – Az ügy azonban csak holnap kerül nyilvánosság elé.

A hintó elállott és a püspök örült, hogy mehet. A generális és kancellár gúnyosan néztek utána.

A lakoma rövid és mérsékelt volt. Mindössze Rosenfeld tanácsos mondott néhány óvatos, szász szót a nemzet nevében. Azt is inkább azért, hogy az idő teljék és egymás közt maradhassanak. Az inasok elszedték az asztalt és csak a püspök ajándéka, a nehéz rózsamáli bor maradt rajta. Az is csak leplezőnek. Mikor a báróné is visszavonult, Bruckenthal ezüst késével megérintette a poharát:

– Uraim!... Legutóbbi bécsi útunk öröndetes eredményeképpen jelenthetem, hogy a szász nép sorsa közelebből lényegesen megjobbul. Őfelsége, a királyné kegyelme teljes mértékben felénk fordult!...

– Heill! – csillant fel a rajongás a szemekben a jó bécsi anya tiszteletére, ki végre felvirrasztotta csillagukat. Csak a Buccow széles orra tövében ült két komor ránc, de csak a kancellár vette észre, hogy a generális féltrekeny még reá is az elért eredmény dicsőségéért. Tudta, hogy a darabos, gögös, hiú és szomjas katona ilyen kicsiségekért is képes átgázolni még a barátain is. A szellemi ember megvetésével titkon rápillantott, de szüksége volt rá és az éjszaka is éber-agyú szász a kellő pillanatban emelte fel ápolat, asszonyos kezét:

– Kötelességemnek tartom, uraim, annak a kijelentését, hogy nem-

zetünk nagy hálával tartozik Buccow Adolf báró főhadparancsnok és királyi biztos úr öccsellenciájának, aki az udvarnál az elért előnyöket kieszközölte.

– Heill! Heill! Heill!

A vénülő kalandor megnyugodott. Büszkesége új tüzet kapott. Egész lényé élvezte a feléje sugárzó hódolatot és hálát. Csak Seeberg báró, a kancellár titkos vetélytársa meredt el, hogy Bruckenthal úr az egész szász néppel köszönteti meg a kapott báróságot és kinevezését, de ő is sietve nyúlt a pohara után: – Heill!...

Le se nyelték a borukat, a kancellár már egy iratot tartott a kezében és síma hódolattal a generális felé bólintott:

– Engedje meg, kegyelmes uram, hogy már most elárulhassam a titkot! – és meg sem várva a beleegyezést, már olvasta is:

“A kormányzó nyugalomba bocsátván, kegyelmesen rendeljük, hogy kedvelt birtuk, nagyságos br. Buccow Adolf Miklós, a Mária Terézia-rend nagykeresztes lovagja, belső titkos tanácsos, lovassági tábornok, az erdélyi hadak főparancsnoka legyen a főkormányzó elnöke, és gyakorolja mindazon jogokat, melyek a gubernátorokat megilletik”...

A hír még a szászokat is elkábította. Álmukban se merték volna remélni, hogy a nap ezután ennyire nekik süt Erdélyben. Székeikbe kapaszkodva szédültek, de a kancellár sóhajtásra se hagyva időt, tovább olvasta:

“...A kik őt a guberniumi elnökségben híven támogatják, azokra kegyelmes tekintettel leszünk, akik azonban titkon vagy nyilván üdörös szándékainkkal bármiként ellenkeznének, azok ellen szigorúan eljárunk...”

Olyan baljós és világos volt a hangsúly, mintha nem Mária Terézia, hanem ők ketten fenyegették volna meg Erdélyt. A püspök bora az izgalomtól a kezükre loccsant és Huber tanácsos nem bírta megállani, hogy könnyekkel a szemében fel ne ujjongjon:

– Most már a mienk ez a föld!

– Még nem, – villogott a kancellár két szeme, s a hideg emberen erőt vett a lefojtott indulat. Szinte megharapott minden szót: – De rövidesen a mienk lesz!... Eddig a magyarok kötötték a szászt asztaluk

lábához, mint a jobbágyot szokás, hogy a házhoz szokjék, de ezután másképpen lesz... a magyaroknak végük lesz Erdélyben, mert a királyné elfogadta... elfogadta...

A kíváncsiságba szinte belesorvadva, mohón sürgették:

– Mit?... Mit fogadott el a királyné?

– A székelykatonaság, a határország tervét!

Csalódottan estek vissza a szászok székeikre. Hiszen szép, szép és érthető, hogy a minden oldalról megtámadott királyné katonai gyűrűvel akarja körülvenni a birodalom keleti és déli határait, hiszen török-, tatár- beütés, mirigyhalál, minden baj onnan fenyeget és az se kétséges, hogy Buccow generális megcsinálja, hiszen Naszód vidékén valami négyezer románt már fegyverbe is állított, az uniót is keresztül erőszakolta, leágyuztatott félszáz kaluger-kolostort, templomot; de hogy a Landmiliz- terv elfogadásával hogyan lesz a szász nemzet Erdély urává, sehogysém értették. Szólni nem mertek. Lelkesedésük azonban lelohadt. Aggódtak, nehogy végül is nekik legyen nagyobb bajuk belőle. Bizalmatlanok voltak önmagukkal szemben is. A legjobb politika a baza palástja alá rejteni a magunk dolgát. A mámor hamar elszáll, eszme, szavak elmulnak, az álmok veszedelmesek és – sokba kerülnek.

A kancellár ismerte a fajtáját, tudta, mi megy végbe bennük. Hideg, biztos és tudatos volt, mint a kígyó.

– A tervet őexcellenciájával alaposan, átgondoltuk és kidolgoztuk... Tudják az urak, hogy az egyetlen összefüggő magyar terület Erdélyben Székelyföld. A rajbocsátó népi forrás. A többi csak sziget, folt. Ha ezt sikerült eltüntetni, a többi idővel magától megsemmisül, vagy legalább elszigetelődik...

– El fogjuk tüntetni! – mordult közbe a generális.

Nem vélemény, ítélet volt, ahogy mondta. Még a szászok is megborzongtak. Egyedül Seeberg báró merte kihebegni:

– De hogyan?

A kancellár az eszközöket se titkolta.

– A határország felállítása megfosztja ősi szabadságuktól, kiváltságaiktól és kemény katonai parancs alá veti, ami vagy megtöri, vagy

elsorvasztja őket. A királyné szigorú törvénye alá rendeljük, hogy még a gondolatuk se legyen a sajátjuk... Ezt a célt szolgálja a határország-tervezet, az új adórendszer – ami olyan súlyos megterhelésüket jelent, hogy vagy kivándorolnak, vagy elsorvadnak, – és végül a fölállítandó új törvénykezési módszer; őexcellenciája vállalta ezeknek a rendkívüli jelentőségű terveknek megvalósítását és teljes bizonyossággal számít a némettség osztatlan támogatására. Őfelsége bizalmát és kegyelmét sikerült megnyernünk, a többi pedig tőlünk függ.

A csillogó terv démoni nagyszerűsége és kilátásai annyira lenyűgözte az urakat, hogy belefehéredtek, vérhullám borította el agyukat és felnyögtek a gyönyörűségtől, mintha az ördög tenyerét nyalták volna végig. Szólni nem bírtak, de egyszerre ugtottak fel az eihatározás elszántságával, néma esküre merevített testtel. A jelenet még a durva generálist is megejtette, ő is kihúzta nagy, mohamed termetét:

– Testestől, lelkestől az önöké vagyok, uraim!

A melléte álló katonák hallgattak, de zárt ajkuk többet mondott minden eskünél. Ezek a fegyverhez, táborozáshoz szokott nyers férfiak most vettek részt a fajgyűlölet csatájában, ami bódítóbb, mint vért ontani. Egytől-egyig kipróbált, hű bizalmasai voltak a generálisnak, akik tűzbe mentek érte.

Percekig tartott, az ígézet, a útkon táplált váagnak ez a kielégülése, néma lihegése, jóleső szédülete. Többet nem beszéltek róla, de mindenki meg volt győződve, hogy a székelység sorsa meg van pecsételve...

Hazamenet az aggodalmaskodó Seeberg bárónak még eszébe jutott, hogy az eddig uralkodó magyar urak vajjon nem hiúsítják-e meg a szépen kigondolt tervet; de mindjárt el is mosolyodott: “Vitam et sanguinem!” – mondotta gúnyosan és meggyorsította lépteit, mert éjfélre járt az idő.

Nem csoda, hogy kissé megfélekedtek magukról.

Három nap múlva megtörtént az új főkormányiszéki elnök beiktatása. Uralkodókat megillető parádéval vonultak fel. Volt min tátania a száját a hír-szagolni jött két csíki székelynek.

A katonai díszkíséret után elől jöttek a provinciális pósták. Boér Ferenc uram, a póstamester talpig fekete gyászba öltözött, mintha temetést vezetne. Áldja meg az Isten érte! Feltűnt mindenkinek. Buccow generális csikorgatta is a fogait dühében. Boér úr sem vezeti többet a póstát, annyi szent. A csíki pap szeretett volna örömeiben a nyakába ugrani, de csak a könyökével szúrta oldalba a barátját:

– Ez az egy becsületes ember van egész Erdélyországban!

A generális hofstadja német köntösében peckesen lépkedett. Annak mind a ketten a kujukjukkal szerettek volna a kalpagos fejére ütni. Vékony, cérnalábú, fittyenő orrú, hosszú úr volt.

– No ezt is tetűzsíron hizlalták! – undorodott a pap.

Buccow, a generális teljes díszben omlott szét a díszhintóban. A kocsisának csak a kesely képe, zsíros, kajla bajsza mutatta, hogy magyar, különben még az árnyéka is németnek látszott. Becsületére legyen mondva azonban, a paszomántos, tollas kalap alatt még a szeméi is káromkodtak s undorodva tartotta az ezüstös szerszámokkal felkészített hat ló selyem majc-gyeplőjét. Szájáról-szájra suttozták, hogy a püspök kedveskedett erre az alkalomra a díszfogattal.

– Bezzeg neked nem kedveskedett vele, mikor Csíkszentlélekre papnak bévonultál! – döfte meg a társát keserűen Lázár Imre, de a pap visszavágott:

– Áldott szerencse, mert még az atyafiak összetévesztettek volna velem!

– Ezekkel a kabalákkal hordhatnád a deckát a havasról a kepe meléi – csúfolódott tovább Lázár az alig párszáz lelkes “zsíros” parochiára célozva.

Jó az Isten! A tréfa muló pillanata megédesítette a szájukat. Fel-fénylő szívök csalóka világa mellett Lázár Imre még lelkesedett is, mikor meglátta az “urak” felvonulását.

Az bizony derék akkomodáció vala. Különösen a két előlmenő grófé, a Lázár János és Nemes Ádám uraké. A hintók előtt két húszer ragyogó szerszámú, sárgaszőrű lovakon cafrangosan peckeskedett. A legények kalpagosak, forgósak s a nyakukban régi módin farkasbőr. A hintók mellett hajdúk egyforma libériában, csákó-süveggel, nagycifrán. Az urak maguk díszmentesen, drágakövekkel meghányt kardosan.

– Éljen! – bődült fel számárul Lázár Imre, de a pap lábszáron rugta.

– Te kinek vivátozol?

– Hát a gróf uréknak!... ‘Sze mindketten a fajtánk!

– Ők azok, hogy a nyakuk szakadjon meg!... Lázár úr arra gondol, hogy idestova ő is éppen így fog bevonulni ebbe az öreg guberniumba, ezért buzgólkodott Bécsben Kaunitz herceg előtt Nemes gróf urammal együtt a székely határőrség felállítása mellett Bethlen uram füle hallatára!

A székely meghökkent.

– Teljes lehetetlen, hogy különösen Nemes gróf!..

– Haza sem érünk Csíkba, már táblai elnök lesz az istenadtából!

A csíki nótárius úr átkos-kínosat hördült, mintha az utolsó szuszt fűjná ki magából.

– Hát így állunk?

– Így, édesegyecsém, így!... Hej, ha megérhetném, hogy én hintsem meg szenteltvízzel az orcájukat! – vétkezett a pap nagy nekibúsulással... – Hej, nagy fekete virág nő a szármunkra, Imre s azt nekünk székelyeknek le kell szakasztanunk!..

Szavukat elnyomta a tömeg felharsanó ujjongása s a menet elűnt a palota kapujának öblében.

– Mehetünk mi is, Imre!..

Mikor a Bruckenthal-palota előtt elhaladtak, egy szép, magas aszszony fordult ki lóháton a kapun. Rábámuló, hosszú, kíváncsi nézéssel, megnézte Lázár Imrét, aztán tovább rugtatott.

– Ki ez a fehérlép? – tűnt fel Lázár Imrének.

– Az új kancellárné!